

Тъсна, тъмна, злѣ-провѣтрена, нашата стая ни се видѣ като гробница. Тя бѣше около 6 метра дълга, 4 м. широка и $2\frac{1}{2}$ метра висока. Единъ безпрозоренъ зидъ я дѣлѣше отъ главния затворъ, и тя, както казахъ вече въ първата часть отъ тия записки, вземаше свѣтлина отъ входа на долния етажъ, който и тъй бѣше тъменъ, и отъ стаята на градоначалника, която я дѣлѣше отъ конашкия дворъ. Вратата и имаха една четвъртита дупка, която постоянно зѣеше, и прѣзъ която зѣпаше единиятъ отъ нашитѣ вардачи. На безстъкления прозорецъ, при вратата се очертаваше тъмния силуетъ на втория ни часовой, а прѣзъ втория прозорецъ, който гледаше въ градоначалническата стая, и който имаше стъкла, а понѣкога и завѣса, често се мѣркаше безбрадия профилъ на самия градоначалникъ, познатия тогава въ Пловдивъ Ед-хемъ-ага.

При влизането ни въ тая приврѣменна за други квартира намъ позволиха да вземемъ и постелкитѣ си, и това обстоятелство ни до нѣйдѣ обнадежди. Малката надежда порасна когато видѣхме, че се мина едно денонощие, че се минаха и двѣ, безъ да ни безпокоятъ. И ние взехме да се мжчимъ да обрѣгнемъ на тая гробница, въ която ни бѣха живи закопали. Наредихме се както можахме. Постлахъ си азъ постелката въ кѣта, къмъ градоначалническата стая, намѣсти се братовчедъ ми до мене, нареди си постилката на другия кѣтъ, срѣщу вратата, и бѣдниятъ Доспѣвски. И почнаха отъ ново да сноватъ помежду затвора ни и домашнитѣ ни сждове съ ядене и вѣстницитѣ съ съобщенията.

Недоволенъ отъ по-вехтитѣ новини, които френскитѣ вѣстници прашани у дома, ми донасяха, азъ захванахъ да купувамъ всѣки день добръ познатия тогава турски вѣстникъ Вакътъ отъ едно момче, което веднага подиръ пристигането на влака, идѣше въ конака да продава вѣстници на гладнитѣ за новини чиновници. Безъ особено разрѣшение, на това момче се позволи да се приближава до нашия безстъкленъ прозорецъ и да ми продава едва що пристигналия Вакътъ. И азъ съ трѣскаво любопитство разгрѣцахъ влажния още листъ, за да диря въ него трохи отъ утѣха и шушки отъ надежда при черното тегло на оная страшна за народа ни есенъ на 1877 г.

Ненадѣйно, единъ день, въ Вакътъ азъ срѣщамъ и на-